

ste spørgsmål i verden at afgøre. For i det øjeblik, man går fra enstemmighed til flertalsafgørelser, er der per grunddefinition tale om suverænitetsophævelse. Det er klart.

Vi har flere gange muntret os med billedet af vejforeningen. I samme øjeblik der er tale om, at vejforeningen på de enkelte matriklers vegne træffer fælles beslutninger om, hvad der skal ske i den enkelte villa på vejen, er den enkelte villaejers suverænitet ophævet. Det er jo så utrolig nemt, altså, man behøver slet ikke at studere alle mulige detaljer i traktaten.

Kl. 10:54

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:54

Svend Auken (S):

Jeg vil sige to ting.

Den ene er, at juristerne jo ikke er i tvivl om, at det ikke er suverænitetsafgivelse, når man går fra enstemmighed til flertalsafgørelser. Det er en anden måde at træffe beslutninger på, og hr. Langballe har ret, når han siger, at det er en stor ændring – det er også en nødvendig ændring, når man går fra 15 til 27 lande, for at kunne træffe mere effektive beslutninger, men det er jo ikke en suverænitetsafgivelse. Det er jo ikke sådan, at man flytter en afgørelse, der er blevet truffet i det danske Folketing ned til at blive truffet i EU. Så det er ikke en suverænitetsafgivelse i grundlovens forstand, altså som vi hidtil har arbejdet med det.

Er det, hr. Langballe siger, rigtigt, hvis man ser ikkejuridisk, politisk, holdningsmæssigt på det? Det mener jeg heller ikke at det er. Tværtimod betyder det, at der er enstemmighed i en række situationer, at eksempelvis danske interesser bliver prisgivet. Lad mig give et eksempel: Der er enstemmighed om budgettet, og det har Margaret Thatcher misbrugt til at tvinge alle andre lande til at betale til den engelske statskasse. I år betaler vi 1,3 mia. kr. til den engelske regering – 1,3 mia. kr. – kun på grund af at der er enstemmighed. Havde der været flertalsafgørelser – hvad jeg bestemt ønsker at der kan komme, og det er der jo også en mulighed for i den nye traktat, hvis man er enig om det – så havde den rabatordning for længst været afskaffet.

Hvad angår det der med, at alle skal være enige, vil jeg sige: Man må prøve at forestille sig, hvis alle 179 medlemmer i Folketinget skulle være enige, før vi kunne træffe en beslutning. Det ville være fuldstændig umuligt og overhovedet ikke til fordel for den enkelte.

Kl. 10:55

Formanden:

Der er ikke flere korte bemærkninger.

Vi siger tak til hr. Svend Auken, og så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører.

Kl. 10:56

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Der er mange spændende bud på, hvordan man skal læse og forstå den traktat, vi har foran os. Vi hørte lige før Venstres ordfører sige, at det så-mænd er et spørgsmål om at skabe et effektivt, et demokratisk og et åbent Europa. Det er blevet sådan et mantra, man bruger; man kan jo altid sætte nogle sukkersøde ord på, hvis indholdet virkelig er noget skidt, og så kan man håbe på, at folk når at sluge pillen, inden alt sukkeret er slikket af.

Men netop derfor er der jo grund til at se på, hvordan man ude i Europa ser på den traktat, som vi altså behandler i dag. Og jeg synes jo ikke, det er uden interesse at se, hvordan Pötte-ring, formanden for Europa-Parlamentet, i sidste uges udgave af The Parliament klart udtaler sig om den her traktat, og med formandens tilladelse vil jeg citere på engelsk:

»We expect that the European parliament can finally take its place as the genuine joint legislature of a democratic EU.«

Jeg mener, at der er en klar forskel på, om man mener, at den her traktat fører til mere effektivitet, åbenhed og demokrati – som man gør her i Folketinget – eller om man mener, at den her traktat skal fastcementere EU's institutioner, som den eneste »genuine joint legislature« i Europa.

Det er en umyndiggørelse af Folketinget, det er en klar umyndiggørelse af nationalstaterne, og det er uvægerlig den krone på værket, som føderalisterne altid har ønsket – et stærkere og stærkere og mere forpligtende samarbejde i EU, der i sidste ende skal slutte med en fuldstændig umyndiggørelse af de nationale parlamenter.

Den model ønsker vi ikke. Vi er i Dansk Folkeparti tilhængere af et samarbejde i Europa. Vi mener faktisk, at det er fuldstændig indiskutabelt; selvfølgelig skal man samarbejde i Europa. Det, der er det relevante at spørge om, er: Hvordan skal vi samarbejde i Europa?

Vi må sige, at en lang række af de problemer og spørgsmål, som også jasiden i deres lyse øjeblikke har været i stand til at få øje på, overhovedet ikke er varetaget i den her traktat. Hele diskussionen om totalharmonisering over for mini-